

Arrest

nr. 139 990 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 november 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. WINDEY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 februari 1983.

Op 14 april 2014 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan, in de hoedanigheid van echtgenoot van D.M.

Op 6 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.04.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan wordt er een arbeidsovereenkomst voorgelegd van 14.07.2014 tot en met 13.10.2014. Hieruit blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.-reglementering van 8 juli 1976. De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen. Dit soort arbeidscontract is een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel.

Een dergelijke tewerkstelling garandeert dus niet dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter.

Betrokkene legt daarenboven 3 interimcontracten van zichzelf voor. Aangezien artikel 40ter stelt dat 'bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen...', kunnen wij deze interimcontracten niet aanvaarden.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Vooreerst stelt de verzoekende partij:

"Betreffende de bestaansmiddelen van de echtgenote, mevrouw D. [...].

Mijn verzoekster legt bij deze neer haar arbeidscontract art. 60 dd 3 juli 2014, dit voor de periode van 14 juli 2014 tot en met 13 oktober 2014.

Bovendien leg ik neer de arbeidsovereenkomst van het OCMW van Lebbeke in het kader van art. 60, § 7 en dit voor de periode van 14 oktober 2014 tot en met 13 april 2015, zijnde voor een periode van 6 maanden.

In het contract zelf staat geschreven dat dit een verlenging betreft van het contract dat afliep op 14 oktober 2014.

De heer D. [...] , OCMW voorzitter te Lebbeke, attesteert op 22/10/2014, als volgt (stuk 11):

"Bij deze verklaren de heer C. D. [...] voorzitter OCMW Lebbeke, en de heer W. G., secretaris OCMW Lebbeke, dat mevr. M. D. [...], geboren te Aalst op 29/08/1958 en wonende [...] heden in hoedanigheid van voltijds medewerker poetsdienst bij toepassing van art. 60 par. 7 van de organieke wet dd 08/07/1976 betreffende de OCMW's bij OCMW Lebbeke tewerkgesteld is.

Een tewerkstelling in het kader van art. 60 par. 7 van de organieke wet dd 08/07/1976 betreffende de OCMW's heeft tot doel aan een leefloongerechtigde de mogelijkheid te bieden voldoende dagen te bewijzen om in aanmerking voor werkloosheidsvergoeding te komen.

Om aanspraak te maken op werklozensteun moet mevr. M. D. [...] een tewerkstelling van 624 dagen in het zesdagenstelsel binnen een referteperiode van 42 maanden die de aanvraag om werkloosheidsvergoeding voorafgaat, kunnen bewijzen.

In dit kader werd op 03/07/2014 een arbeidsovereenkomst tussen OCMW Lebbeke en mevr. M. D. [...] gesloten voor de periode van 14/07/2014 tot en met 13/10/2014.

Op 18/09/2014 werd een nieuwe arbeidsovereenkomst tussen OCMW Lebbeke en mevr. M. D. [...] gesloten voor de periode van 14/10/2014 tot en met 13/04/2015.

Bij gunstige evaluatie betreffende de voorbije tewerkstellingsperiode worden telkens nieuwe arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur (6 maanden of 3 maanden) gesloten tot mevr. D. [...] voldoende dagen gepresteerd heeft om voor een werkloosheidsvergoeding in aanmerking te komen."

De echtgenote, mevrouw D. [...], had geen andere mogelijkheid, toen zij opnieuw België binnen kwamen om op deze wijze haar toestand te regulariseren.

Terwijl zij op deze wijze aan het werk en haar gezin van bestaansmiddelen voorziet, is zij druk doende met solliciteren, wat absoluut niet evident is op 58-jarige leeftijd."

2.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder 'middel' worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat uit het geheel van het betoog de schending van de materiële motiveringsplicht kan afgeleiden worden.

In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich in een eerste onderdeel tot een amalgaam van feiten zonder evenwel op voldoende en duidelijke wijze de rechtsregel aan te geven die zij geschonden acht, noch een omschrijving te geven van de wijze waarop de regel geschonden werd. Er dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het verzoekschrift geen middel bevat in de zin van de voornoemde bepaling, en derhalve in deze mate onontvankelijk is. De exceptie van de verwerende partij aangaande dit onderdeel van het middel is in deze mate dan ook gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"In dergelijk geval moet DVZ eerst een behoefteanalyse maken van het gezin in kwestie, dit conform art. 42, § 1, 2de lid Vreemdelingenwet.

Op basis daarvan bepaalt DVZ welke bestaansmiddelen het gezin nodig heeft om in de behoefte van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

In het kader hiervan dient de financiële situatie van verzoeker zelf bekeken te worden.

Daar waar hij bij aanvang als interim-arbeider tewerkgesteld was, is hij sedert 2 juli 2014 tewerkgesteld in vast dienstverband bij BVBA J. L., gevestigd te [...] en dit al tuinarbeider.

Besluit: *het weze duidelijk dat voor zover DVZ dergelijke behoefteanalyse dient uit te voeren en dat hieruit zal blijken dat het echtpaar over voldoende geldmiddelen beschikt aangezien beiden voltijds tewerkgesteld zijn."*

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 42, §1, 2e lid van de Vreemdelingenwet, doordat geen behoefteanalyse is gemaakt van het gezin van de verzoekende partij.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, laat verweerder vooreerst gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel

en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk is gemotiveerd nopens de door de verzoekende partij voorgelegde interimcontracten.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Betrokkene legt daarenboven 3 interimcontracten van zichzelf voor. Aangezien artikel 40ter stelt dat ‘bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen ...’ kunnen wij deze interimcontracten niet aanvaarden.”

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt inderdaad het volgende:

“[...].”

Verweerder wenst te benadrukken dat uit voormelde duidelijke bepaling ontegensprekelijk blijkt dat de Belgische referentiepersoon dient aan te tonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Bijgevolg kan niet anders worden voorgehouden, dan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enkel rekening dient te houden met de aangetoonde bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Zie ook:

“[...].” (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

En ook:

“[...].” (R.v.V. nr. 119 008 van 17 februari 2014)

De verzoekende partij kan zulks niet dienstig betwisten.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“[...].”

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uiteraard slechts tot een behoefteanalyse dient over te gaan wanneer gebleken is dat de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarde van toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen, doch niet ten laste valt van de openbare overheden.

Zie ook:

“[...].” (R.v.V. nr. 121.463 dd. 26.03.2014)

Gelet op het feit dat de referentiepersoon slechts werkzaam is in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet en daardoor reeds per definitie ten laste valt van de openbare overheden, kunnen diens inkomsten niet in overweging genomen worden bij het bepalen of voldaan is aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Evenmin is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging -gelet op voormelde rechtspraak- gehouden om in de gegeven omstandigheden een behoefteanalyse in de uit te voeren.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Wat betreft de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegde, met name de arbeids-overeenkomst van de echtgenote van de verzoekende partij van 18 september 2014, de loonfiches van de verzoekende partij en haar echtgenote, het contract uitzendarbeid van 24 september 2014 en het attest van het OCMW van Lebbeke van 22 oktober 2014, merkt de Raad op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan verwerende partij overgemaakt ten tijde van de aanvraag, zodat deze er ook geen rekening mee kon gehouden worden.

De aangevoerde schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.”

Artikel 40ter, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen. .”

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1° *juncto* artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenoot, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in functie van wie de gezinshereniging wordt aangevraagd, met name de echtgenote van de verzoekende partij, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij met betrekking tot de vereiste bestaansmiddelen de arbeidsovereenkomst van 3 juli 2014 voor een periode van 3 maanden tussen de Belgische echtgenote en het OCMW van Lebbeke voorgelegd heeft.

De gemachtigde motiveert omtrent de voorgelegde stukken als volgt: *“Hieruit blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.-reglementering van 8 juli 1976. De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen. Dit soort arbeidscontract is een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel.*

Een dergelijke tewerkstelling garandeert dus niet dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter.”

De Raad dient zich bij de beoordeling van de wettigheid van een beslissing in het annulatiecontentieux te plaatsen op het ogenblik van die beslissing (beoordeling *ex tunc*). De verzoekende partij betwist niet dat *“Dit soort arbeidscontract [...] een vorm [is] van een aanvullend bijstandsstelsel.”* en dat zij daarnaast enkel drie eigen interimcontracten heeft voorgelegd, maar geen bijkomende stukken aangaande bestaansmiddelen van haar partner. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorlagen op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Voormelde wetsbepaling heeft tot doel verweerder er toe te brengen *“de toereikendheid van de bestaansmiddelen van een concreet gezin na te gaan, als zou blijken dat het gezinsinkomen lager ligt dan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. Daarbij ligt het in de bedoeling na te gaan welk bedrag dat gezin nodig heeft om aan zijn individuele behoeften te voldoen, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 443/018, 167-168). De wetgever heeft namelijk willen voorkomen dat verweerder, bij het beoordelen van de vraag of de persoon die wordt vervoegd stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft, enkel een referentiebedrag in aanmerking zou nemen en zou voorbijgaan aan de mogelijkheid dat er gevallen zijn waarbij personen zonder over dit referentiebedrag te beschikken toch de nodige garanties bieden dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden.

Aangezien niet blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij over enig vorm van bestaansmiddelen beschikte die door de verwerende partij, conform hetgeen is bepaald in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, in aanmerking konden worden genomen kan slechts worden vastgesteld dat niet blijkt welk belang de verzoekende partij heeft bij haar grief dat de verwerende partij nader had dienen te bepalen welk bestaansmiddelen voldoende zijn om in hun behoeften te voorzien. De verzoekende partij betwist immers niet dat de arbeidsovereenkomst van haar echtgenote een vorm van aanvullend bijstandsstelsel is. Er blijkt derhalve niet dat zij over enig inkomen beschikt dat overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door de verwerende partij in aanmerking kan worden genomen. Indien er totaal geen inkomsten zijn of indien er geen inkomsten zijn die de verwerende partij vermag in aanmerking te nemen kan de verwerende partij immers niet vaststellen dat de inkomsten van een gezin, rekening houdende met de eigen kenmerken van dit gezin – zoals het bezit van een eigen woning of het aantal personen ten laste –, toch volstaan om in de behoeften van een vreemdeling en de referentiepersoon die hij wenst te vervoegen te voorzien (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS